

med Hensyn til den heldigste Maade at bekæmpe Ukrudtet paa og de Demonstrationer af disse Forsøg, der udføres ved vore Planteavlsudstillinger, er noget af det virksomste af det, som Offentligheden kan gøre. Skal det rigtig batte, maa den enkelte Landmand tage fat og være besjælet af et glødende Haad til Ukrudtet. Ellers hjælper det ikke meget, hvad man fra anden Side gør.

Under Nr. 59 findes der en Redegørelse for, hvordan Bevillingen til Planteavlens Fremme er bleven fordelt mellem de landøkonomiske Foreninger. I Slutningen af Skrivelsen er endvidere optrykt de Regler, hvorefter Bevillingen kan anvendes. Det vil heraf ses, at Foreningerne kunne faa refunderet indtil Halvdelen af, hvad de have anvendt til disse Formaal, men da Bevillingen er begrænset, ville Foreningerne naturligvis ikke kunne paaregne at faa Halvdelen fuldt ud, men kun et forholdsvist Beløb. For to Aar siden var Bevillingen kun 50,000 Kr. Efter at den er bleven forhøjet til 100,000 Kr., have Foreningerne dog faaet op imod Halvdelen. Det har imidlertid været et stærkt Ønske hos Landmændene, at denne Bevilling maatte blive kalkulatorisk, og at Planteavlens paa den Maade maatte blive sidestillet med Husdyravlen, thi den Omstændighed, at Foreningerne til de Formaal, som høre under Husdyravlens Fremme, f. Eks. til Præmier paa Dyrskuer, kunne faa Halvdelen af deres Udgifter refunderede af Staten, har bevirket, at man ofte har ofret mere paa disse Formaal end paa Formaal, der hørte under Planteavlens Fremme, og det har sikkert været meget uheldigt, at det har været saaledes. Det er et Forhold, som jeg for Resten her i Tinget atter og atter har peget paa, ligesom jeg atter og atter har udtalt Ønsket om, at der maatte blive Ligestilling paa dette Omraade, og det er mig derfor en personlig Tilfredsstillelse, at den højtærede Landbrugsminister nu ved sit Ændringsforslag har opfyldt dette Ønske. Herfor vil den højtærede Minister faa Tak og Paaskønnelse fra alle de landøkonomiske Foreninger, og ikke mindst fra dem, der særlig repræsenterer det mindre Landbrug, idet det jo særlig er Husmændene, der i Nutiden ere Foregangsmænd paa Planteavlens Omraade. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at det finansielt ikke vil betyde ret meget, idet det sikkert vil medføre, at der stilles mindre Krav til Statskassen til Foranstaltninger til Husdyravlens Fremme.

Under Nr. 61 findes opført et Samraad,

hvorved der er forhandlet om Tilsyn med det danske Hedeselekskabs Virksomhed og om Tilsyn med „Hedebruget“. Maa jeg med Hensyn til det sidste gøre et Par Bemærkninger. Den Støtte, „Hedebruget“ har faaet paa Finansloven, har været i meget stærk Vækst. For 2 Aar siden fik Selskabet sin første Understøttelse med et Beløb paa 1,500 Kr. I Fjor blev denne Bevilling forhøjet til 15,000 Kr., og i Aar er der opført en Understøttelse til Selskabet af 43,000 Kr. Der er fra forskellig Side udtalt Betænkelighed ved den Maade, hvorpaa man uddeler Understøttelsen, og jeg skal ikke nægte, at jeg er lidt betænkelig ved denne stærke Vækst, forinden der er vundet tilstrækkelig Erfaring for, om de ved Uddelingen af Tilskuddet nu benyttede Regler ogsaa ere fuldt ud rigtige. Jeg har da ogsaa faaet mine Tvivl styrkede ved at se paa, hvad de Folk sige, som have med dette Arbejde at gøre.

I den Genpart af „Hedebruget“'s Konsulenters Indberetning, som jeg her staar med i min Haand, udtales der adskillige Betænkeligheder netop ved den Maade, hvorpaa Understøttelserne uddelles. En siger, at det vil i alle Tilfælde føre til, at det bliver den nuværende Ejer af Heden, som høster Fordelen af det Tilskud af 25 Kr. pr. Tønde Land, som nu ydes. Han siger: „Heden er allerede stegen i Værdi, og den vil yderligere stige i Værdi, saa snart som det bliver Regelen, at de alle kunne faa 25 Kr. pr. Tønde Land.“ Jeg tror, det ikke kan afvises, hvad der her bliver sagt. Der er noget om, at den Støtte, man giver, i Virkeligheden fører til, at Jorden stiger, og at den væsentlige Del af det Tilskud, som ydes paa den Maade, bliver en Gave til de nuværende Jordejere. Denne Mand mener, at Tilskuddet burde ydes paa en anden Maade, navnlig som Merglingshjælp. Det er jo en Nødvendighed for denne Jord at faa Mergel, for at den skal komme i Kultur, og han mener, at Tilskuddet burde ydes i Forhold til, som det er vanskeligt at faa denne Mergel.

En anden af Hedebrugets Konsulenter mener, at der burde sættes en Grænse for, hvor mange Tønder Land den enkelte kunde faa Tilskud til at opdyrke aarligt. Han siger: „Hvor Hededyrkeren kun ejer et lille Areal, der er han særlig interesseret i at faa det, som han opdyrker, bragt i god Kultur; thi han skal vedblivende dyrke den Jord, som han faar omdannet til Agermark. En Hededyrker, som ejer